

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1104/2023
11.05.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Чедомир Бацковић, адвокат из ..., против тужене Градске општине Сурчин, коју заступа Градско правобранилаштво Града Београда за ГО Сурчин, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2390/22 од 05.08.2022. године, у седници већа одржаној дана 11.05.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2390/22 од 05.08.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 642/15 од 26.01.2021. године одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да је тужена врати на рад. Одлучено је да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2390/22 од 05.08.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле, првостепена пресуда је потврђена и одбијен захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужена је благовремено поднела одговор на ревизију.

У току ове парнице, правноснажном пресудом П1 2607/12 од 29.03.2013. године, одлучено је о делу тужбеног захтева за поништај решења тужене о разрешењу тужиле дужности ... Градске општине Сурчин, па је Врховни суд на основу одредби чланова

441. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 18/20) испитао побијану пресуду којом је одлучено о преосталом делу тужбеног захтева и оценио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју ревизија указује није по члану 407. ЗПП предвиђена као разлог због ког се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је решењем ГО Сурчин од 27.08.2008. године постављена на место ... те општине, са мандатом од четири године. Пре истека мандата, решењем истог органа од 04.04.2012. године, тужила је разрешена функције. Против тог решења тужила је туженој поднела приговор дана 11.04.2012. године, о коме није одлучено. Истог дана на захтев тужиле утврђено јој је право на плату у трајању од шест месеци коју је имала у време престанка функције, које право је искористила закључно са 04.10.2012. године. У време доношења пресуде којом је поништено решење од 04.04.2012. године о разрешењу тужиле са функције на коју је постављена, мандат од четири године на који је изабрана је истекао.

Нижестепени судови, с позивом на одредбе чланова 70. и 71. Закона о радним односима у државним органима, те члана 7. став 2. Одлуке о јавном правобранилаштву Градске општине Сурчин од 16.12.2004. године налазе да тужила нема право да се врати на рад, будући да је законодавац распоређивање постављеног лица по истеку мандата на радно место у истом органу предвидео као могућност за послодавца, а не и обавезу. Наиме, изричито је прописано да уколико се такво лице не може распоредити или не прихвати радно место на које је распоређено, престаје му радни однос. Врховни суд прихвата као правилно становиште нижестепених судова да тужила нема право да се врати на рад код тужене у конкретној ситуацији.

Наиме, тужила је постављена код тужене да обавља дужност ... са мандатом четири године, она је разрешена ове функције пре истека мандата и на њен захтев тужена јој је исплатила плате у трајању од шест месеци по престанку функције у висини коју је остваривала. Правноснажна пресуда којом је поништено решење од 04.04.2012. године донета је након истека мандата, тако да у конкретном случају објективно није постојала могућност да се тужила врати на рад који је обављала пре доношења незаконите одлуке овлашћеног органа тужене. Тужила пре постављања на функцију није имала заснован радни однос код тужене, тако да се неосновано ревизијом указује да је тужена била у обавези да донесе акт којим би се коначно регулисао радноправни статус тужиле код тужене.

Према изнетом, пошто члан 70. став 1. Закона о радним односима у државним органима прописује распоређивање након престанка функције као могућност, а не и дужност органа у коме је функција обављана, тужбени захтев је правилно као неоснован одбијен.

На основу одредби чланова 165. став 2. и 154. ЗПП, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији, пошто наводи одговора на ревизију нису били потребни за доношење одлуке.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**